

УДК 316.1

Микола Анатолійович ЛАВРИК,

курсант групи Ф2-104 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін факультету № 2 ХНУВС кандидат філософських наук, доцент Грищенко Н. В.***СЕНС ЖИТТЯ ЛЮДИНИ В ФІЛОСОФСЬКОМУ ОСМИСЛЕННІ**

Актуальною проблемою, розпочинаючи з тих пір, відколи людина стала розумною, аж до нашого часу, було питання про сенс життя людини, про її буття та існування у світі. Кожен з нас хоча б раз у житті ставив його перед собою, намагаючись знайти на нього відповідь. Особливо часто такі питання постають перед людиною в моменти, коли вона розмірковує про життя і смерть. Що буде з нами після смерті, чи буде тривати життя далі, але в іншій подібності, іншій сутності? Достоевський з цього приводу писав: «Таємниця людського життя не в тому, щоб лише жити, а в тому, для чого жити». Для чого живе людина? Сенс життя завжди повинен бути більшим за мету. Інакше людина при досягненні проміжної мети опиниться в ситуації втрати сенсу життя, що завжди переживається як життєва драма. Може бути й інший наслідок ототожнення мети і сенсу – фанатизм, фанатичне служіння якійсь меті як абсолютній. Отже, перша передумова вірного вирішення питання про сенс життя – це розуміння того, що мета і сенс життя не співпадають, що повинна існувати ієрархія мети та цінностей, що ґрунтується на уявленні про сенс життя. Але яку опору можна знайти при вирішенні питання про сенс життя, які цінності мають смисложиттєве значення? Тут зможе допомогти звернення до історії філософської думки, що акумулює духовний досвід людства. В історії філософії були різні точки зору на проблему життя, смерті і сенсу життя. Умовно їх можна поділити на дві групи:

– *оптимістичне* ставлення до життя і його сенсу. Оптимізм виражений в тому, що людина є господарем долі, щастя, від неї багато в чому залежить, як прожити своє життя. Цей погляд представлений в філософії Аристотеля, Фоми Аквінського, Френсіса Бекона, Карла Маркса, Тейяра де Шардена.

– *песимістичне* ставлення до життя та його сенсу. Песимізм виражений в тому, що людина є іграшка незалежних від неї сил (природи, долі, суспільства) і не здатна змінити щось в своєму житті. Це точка зору Б. Паскаля, А. Шопенгауера, Ф. Ніцше, А. Камю, Ж.-П. Сартра

Подібно до всіх світоглядних питань, питання про сенс життя є вічною проблемою: вона знову і знову ставиться людиною протягом історії, отримує нові грані в духовному досвіді людства. Вона не може мати остаточного, наперед заданого вирішення для індивіда, не може бути прийнятою як готове знання, або рецепт життя, бо потребує особистого усвідомлення та вибору. Сенс життя – це самостійний, усвідомлений вибір тих цінностей, які орієнтують людину не на те, щоб мати (установка на володіння), а на те, щоб бути (установка на використання всіх людських можливостей). Сенс життя – у самореалізації особистості, у потребі людини творити, віддавати, ділитися з іншими. І чим значніша особистість, тим більше вона впливає на навколишніх людей. Сенс життя полягає в тім, щоб удосконалюючи себе, удосконалювати світ навколо себе. Ці загальні уявлення про сенс життя повинні трансформуватися в сенс життя кожної окремої людини. Сенс життя виступає найбільш гнучкою характеристикою матеріальних і духовних потреб. Хтось гадає, що все його життя – це примноження матеріальних цінностей, інші вважають, що головне – це продовжити свій рід, для когось правильним є присвятити своє життя науці та дослідженням. В остаточному підсумку, сама система потреб визначається сенсом життя – якщо таким є множення особистого багатства, то, природно, це веде до гіпертрофованого розвитку матеріальних потреб. І, навпаки.

Після всього сказаного можна підвести підсумок, що сенс життя кожної людини унікальний і неповторний, як і її життя. Людина завжди вільна у власному виборі і в його реалізації. Вона повинна йти за своїм покликанням, у якому життя набуває сенсу.

Одержано 17.04.2018

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ТЕОРІЇ ТА ІСТОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 1**

УДК 342.7:343.197.8(477)

Альона Андріївна КИЛИПКО,

курсант групи Ф2-104 ХНУВС

*Науковий керівник: професор кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Слинко Д. В.***ВПРОВАДЖЕННЯ ЮВЕНАЛЬНОГО ПРАВА ТА ЮВЕНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ**

Сьогодні у системі права активно виокремлюються нові галузі права. Однією з таких галузей є ювенальне право. Воно є цікавою та новою темою дослідження, адже на сучасному етапі це нова, не повністю визнана, галузь права.

Ювенальне право – право, яке спрямоване на забезпечення розвитку та належного життя у суспільстві дітей, шляхом закріплення статусу дитини як суб'єкта права. Ця галузь права спрямована на піклування та захист прав дитини.

Особливістю суб'єкта ювенально-правових відносин є те, що їх учасниками виступає дитина, котра бере участь в таких відносинах як безпосередньо, так і опосередковано – через інших представників, таких як батьки, опікуни тощо.

З огляду на зазначене вище, ювенальна юстиція є найбільш вдалою та ефективною системою подолання негативних явищ у дитячому та молодіжному середовищі. Як концепт ювенальної юстиції для України пропонується її плюралістична відновна модель.

На думку Н. М. Крестовської, ювенальна політика постає як стратегія діяльності суспільства та держави щодо забезпечення відтворення та соціалізації нових людських поколінь, ювенальне право – як відносно самостійна система правових норм, спрямованих на забезпечення виживання, розвитку та захисту прав та інтересів молодого покоління, а ювенальна юстиція (в широкому сенсі цього слова) – як один з інструментів реалізації ювенальної політики, що діє на підставі норм ювенального права.

Зараз в Україні вже зроблено певні кроки для втілення у життя прогресивних положень міжнародно-правових актів, що дає підстави вести мову про позитивні зміни у національному (внутрішньодержавному) законодавстві.

Основою ювенального права виступає Конвенція ООН «Про права дитини», яка була ратифікована Постановою Верховної Ради України № 789XII (78912) від 27 лютого 1991 та набула чинності для України 27 вересня 1991. Конвенція про права дитини є першим і основним міжнародно-правовим документом обов'язкового характеру, що присвячений широкому спектру прав дитини.

Згідно з Конвенцією в квітні 2001 прийнято закон України «Про охорону дитинства». У 2003 та 2005 роках український Парламент ратифікував два факультативних протоколи до Конвенції: про права дитини щодо торгівлі дітьми, дитячої проституції та дитячої порнографії та щодо участі у збройних конфліктах.

Таким чином, формування ювенального права та ювенальної юстиції в Україні є правильним рішенням. На нашу думку, вже сформувалися всі складові для їх виокремлення у якості самостійних елементів системи права, оскільки в сучасному світі та сучасних умовах життя захисту дітей повинна приділятися максимальна увага з боку держави та законодавства.

Одержано 17.04.2018

УДК 316.485.26

Анастасія Василівна ЩОКАЛО,

курсант групи Ф1-104 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Кріцак І. В.

ТЕРОРИЗМ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ФЕНОМЕН

Збільшення кількості насильницьких злочинів, у тому числі терористичного спрямування, пояснюється тим, що в умовах реформування, появи нових для України відносин у всіх сферах суспільної життєдіяльності виступає боротьба за владу, прагнення до трансформації державного устрою.

Сьогодні найчастіше тероризм розглядається як явище соціальне, соціально-психологічне, соціально-правове, як тип політичної поведінки, як різновид злочинної (кримінальної) діяльності тощо.

До основних тенденцій розвитку тероризму в Україні можна віднести наступні:

- тероризм є складним, багатоаспектним явищем, що має різні прояви: правові, психологічні, історичні, соціально-економічні, світоглядні, релігійні, технологічні тощо. Це ускладнює вироблення загальноприйнятого, усіма визнаного юридичного визначення тероризму і його відповідного закріплення на законодавчому рівні;

- глобальний тероризм є негативним проявом процесу глобалізації і став можливий завдяки розвитку сучасних засобів комунікації, які у свою чергу суттєво сприяють творенню нових глобалізаційних імперативів, і він у даному випадку може виступати одним із засобів глобального управління цивілізацією;

- існуюче різноманіття форм прояву тероризму доповнюється новими, більш високотехнологічними його формами, що не завжди відображається у нормативно-правових актах, особливо при визначенні предметної компетенції суб'єктів боротьби з тероризмом;

- визначення поняття тероризму має бути сфокусовано на визначенні його складових і закріплено у відповідному законі;

- ефективна протидія тероризму можлива лише на основі вжиття превентивних заходів. Його запобігання має полягати у виявленні, усуненні, нейтралізації, локалізації і мінімізації дії тих чинників і причин, які або породжують тероризм, або йому сприяють;

- необхідно поглибити наукові дослідження з проблеми тероризму з урахуванням сучасних тенденцій розвитку світової спільноти, залучаючи до цього процесу фахівців різних галузей знань: юристів, економістів, політологів, психологів, філософів, медиків та ін.;

- існує необхідність вироблення ретельно регламентованого порядку висвітлення в ЗМІ ситуацій, пов'язаних з актами тероризму;

- з метою підвищення ефективності проведення контр– і антитерористичних операцій слід покращити співпрацю силових відомств, які займаються боротьбою з тероризмом. На національному рівні – це створення Координаційного комітету із боротьби з тероризмом за участю всіх силових відомств, ЗМІ і, можливо, громадськості, на світовому рівні – створення організації, подібної до Інтерполу, яка б протидіяла тероризму.

Одним із завдань сучасного тероризму є провокування держави на вжиття жорстких заходів, які інколи виходять за межі права, введення усіляких обмежень прав і свобод людини і громадянина, провокування репресій з боку держави, розповсюдження загального стану залякування, створення терористичної істерії, вторгнення світового співтовариства до пучини темряви, хаосу, зла.

Відзначається, що Україна пішла шляхом формування дворівневої системи суб'єктів: до першої групи належать суб'єкти, які безпосередньо здійснюють боротьбу з тероризмом; а до другої – які у разі необхідності, за рішенням керівника